

เชิครัก
มังกร
ซ่อนเงา
Kings 1

老官惊梦

วงษ์จายวง 狂上加狂 เียน

Apple a Day แปล

คำนำ

ผลงานในมือของท่านยานี้เป็นอีกเรื่องสนุกของ 'ท่าน
ขวงซ่งจยาขวง' นักเขียนคนโปรดของทุกคนค่ะ โดยในเรื่องนี้นางเอก
ของเรา 'เนี่ยซิงหลิน' ต้องปลอมตัวเป็นบุรุษตั้งแต่ยังเป็นเด็กน้อย
โตมาในฐานะองค์ชายที่ไม่สลักสำคัญของราชสำนัก จนกระทั่งราชครูเว่ย
จอมโหดมายึดอำนาจ และดันนางขึ้นเป็นฮ่องเต้โดยไม่รู้ว่านางคือสตรี
เรื่องราวความวุ่นวายจึงบังเกิดขึ้น!

แค่เกริ่นเพียงเท่านี้ก็น่าติดตามแล้วใช่ไหมคะ ฮ่องเต้น้อยจะ
เอาตัวรอดในราชสำนักที่ราชครูเว่ยคุมอำนาจอย่างไร แล้วความลับ
เรื่องทีนางเป็นสตรีจะปิดได้ตลอดรอดฝั่งหรือไม่ เชิญไปร่วมลุ้นภายใน
เล่มนี้ได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

เด็กคนนี้จะจ้องข้าโดยไม่ละสายตาเช่นนี้ คงจะอิจฉาในร่างกาย
สมเป็นบุรุษของข้าล่ะสิ

ครั้นคิดดังนี้เขาก็เกิดอยากหยอกเย้าอีกฝ่ายขึ้นมา จึงพูดติดไปหู
อันบอบบางของฮ่องเต้ว่า "อยากให้กระหม่อมถอดชุดให้ฝ่าบาท
ทอดพระเนตรจนกว่าจะสาแก่ใจหรือไม่พะยะค่ะ"

"หา?" เนี่ยชิงหลินยังไม่ทันได้ตั้งสติ นางอ้าปากเล็กน้อยพร้อมมอง
ท่านราชครูด้วยความตกตะลึง ถึงได้สังเกตเห็นแวต้ายั่วเย้าของอีกฝ่าย

แนะนำตัวละคร

- * เนียซิงหลิน องค์หญิงที่ต้องปลอมตัวเป็นบุรุษมาเกือบทั้งชีวิต มีหน้าซ้ำวันหนึ่งกลับได้ขึ้นเป็นถึงฮ่องเต้
- * เว่ยเหลิ่งเหยา ท่านราชครู ยึดอำนาจจากฮ่องเต้พระองค์ก่อน เชี่ยวชาญทั้งบู๊และบู้ มองราษฎรเป็นสำคัญ
- * อันเจียวเออร์ นางกำนัลของเนียซิงหลิน รู้ความลับเรื่องที่เจ้านายเป็นสตรี คอยช่วยเหลือเจ้านายตลอด
- * หยวนกงกง ขันทีคนสนิทของเว่ยเหลิ่งเหยา เป็นคนเจ้าเล่ห์ เฉลียวฉลาด กระจับประแจเก่ง
- * จางซื่ออวี้ หมอหลวงจาง รู้ความลับของเนียซิงหลิน เป็นชายหนุ่มซื่อตรงจริงใจ

7

เสียงเคาะระฆังบอกโมงยามดังขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า

เสียงอันคุ้นเคยเตือนให้คนเก่าคนแก่ในวังตระหนักได้ว่าเพลานี้เป็นยามวิกาลที่ผู้คนหลับใหล ทุกสรรพสิ่งอยู่ในความเงียบสงัด

กระนั้นในพระราชวังอันใหญ่โตโอฬาร ไม่ว่าจะเป็นเจ้านายหรือข้ารับใช้ที่หมอบอยู่ในท้องพระโรงมาเป็นเวลานานค่อนข้างชินชากับเสียงนี้เสียแล้ว บนพื้นกระเบื้องสีทองล้วนคลาคล่ำไปด้วยกลุ่มคนจำนวนมากโดยไม่แบ่งชนชั้นยศถาบรรดาศักดิ์

บนท้องพระโรงของตำหนัก เสียงสาดน้ำชะล้างพื้นแผ่นหินดังซ่าๆ อยู่ถึงสามหนเต็มๆ ทว่าตามรอยแยกของแผ่นหินยังคงส่งกลิ่นคาวเลือดคละคลุ้งน่าสะอิดสะเอียนออกมาอย่างไม่จี๊ดจางเลยแม้แต่น้อย

หลังจากตัดศีรษะคนมาทั้งคืบดาบของเพชรฆาตก็ถือหู่จนไร้ความคมอีกต่อไป ในเวลานี้เขากำลังนับศีรษะที่จะแปรเป็นเงินรางวัล

ในตะกร้าอยู่ที่ด้านล่างของตำหนักโดยอาศัยแสงวับๆ แวมๆ จากโคมไฟ ด้วยความรู้สึกด้านชา

ผู้คนทุกเพศทุกวัยนั่งคุกเข่าเป็นแถวกันสลอนอยู่ในท้องพระโรง ใบหน้าของแต่ละคนซีดเผือดด้วยความหวาดกลัว มีหลายคนที่ยืนบริเวณ ใกล้ขาหนีบของพวกเขา มีน้ำอุ่นๆ ไหลเจ็กลงจนเป็นทางยาว

"ท่านราชครูเว่ย องค์หญิงและองค์ชายในวังล้วนประทับอยู่ที่นั่น ทั้งหมดแล้ว ท่านผ่านตาคุณเกิดชอบ!"

ผู้พูดคือ 'หลี่เหวินป้า' ผู้บัญชาการสูงสุดแห่งกองทหารรักษาพระองค์ แม่ทัพใหญ่แห่งเจิ้นหยวนซึ่งเคยกวาดล้างกองทัพหนีบพัน กำลังค้อมเอว ที่แข็งตั้งตรงตระหง่านปานหอคอยเหล็กเชิญ 'เว่ยเหล่งเหยา' ผู้สำเร็จ ราชการแทนพระองค์แห่งแคว้นต้าเว่ยเข้าไปยังท้องพระโรง

รูปโฉมหล่อเหลาซึ่งมีสีหน้าเย็นชาอยู่เป็นนิรันดร์เหมือนไม้แปรรูปเปลี่ยน ไปเลย ต่อให้เขาก่อการยึดอำนาจในช่วงสามคืน บันศรีระโอรสสวรรค์ ที่แท้จริงบนบัลลังก์ก็มั่งกรด้วยน้ำมือของตนเอง ชำระล้างทั้งพระราชวัง ด้วยเลือด ล้มล้างอำนาจราชวงศ์ต้าเว่ยได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดแล้ว ก็ตาม ทว่าใบหน้าอันยังคงสงบเรียบผ่องนวลดุจเดิม

นายน์ตาวีหคเพลิงอันคมปลาบล้าลี้กวาดมองทนายาพของราชวงศ์ ที่ปัสสาวะรดทางเกงไปรอบหนึ่ง ในที่สุดสายตาก็ไปหยุดอยู่ที่ร่าง ผอมบางร่างหนึ่งในบรรดากลุ่มคนที่หวาดกลัวจนตัวสั่นเทาเป่าทางเกง เปียกแฉะไปหมด

เขาเหยียดมือชี้ออกไปคราหนึ่ง ทหารรักษาพระองค์สองนายก็ตึง เด็กร่างผอมแห้งแรงน้อยคนหนึ่งออกมาจากกลุ่มคนที่หมอบอยู่ใน ท้องพระโรงนั่นทันที

การที่บอกว่าเขาเป็นเด็กนั้นก็ออกจะเกินไปสักหน่อย แต่เพราะขาดสารอาหารมาเป็นเวลานานทำให้เด็กหนุ่มวัยสิบห้าปีนี้มีรูปร่างผอมบางกว่าคนในวัยเดียวกันอยู่บ้าง คางเรียวแหลมขับให้ดวงตากกลมโตของเขาดูเด่นสะดุดตาเป็นพิเศษ

เว่ยเหลิ่งเหยา มองออกได้อย่างชัดเจนว่าในดวงตาที่ฉายแววเฉลียวฉลาดทั้งคู่ของเด็กหนุ่มนั้น...ไม่มีน้ำตาให้เห็นแม้แต่หยดเดียว พูดง่ายๆ ก็คือ নয়น์ตาที่แดงก่ำอยู่บ้างเป็นเพียงอาการตอบสนองน้อยนิดต่อเรื่องโหดร้ายที่เพิ่งเกิดขึ้นในวังเท่านั้น

"เรียนท่านราชครูเว่ย เขาคือ 'เนี่ยซิงหลิน' โอรสองค์ที่สิบสี่ของฮ่องเต้พระองค์ก่อนซึ่ง 'สวรรคต' ไปแล้ว ถือกำเนิดจากลีผิน* แห่งตำแหน่งกวางเินที่เพิ่งสิ้นชีพไป ปีนี้อายุได้สิบห้าพรรษาแล้วขอรับ" แม้แต่หยวนกงกง** ซึ่งรู้เรื่องราวของคนในวังเป็นอย่างดีก็ยังนิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะนึกนามขององค์ชายที่ถูกละเลยในวังผู้นี้ขึ้นได้ แล้วรีบกระซิบตอบท่านราชครูเว่ยจากด้านหลัง

"สิบห้า? อายุมากไปสักหน่อย..." ราชครูเว่ยเอ่ยขึ้นอย่างไม่จริงจังนัก หยวนกงกงซึ่งเป็นคนสนิทของราชครูเว่ยกลับตระหนักถึงความหมายในคำพูดนั้นได้ทันที จึงรีบให้ความเห็นว่า "องค์ชายสิบหกที่ประสูติจากหญิงเพย*** ตำแหน่งหนึ่งอยู่ในวัยพอเหมาะ อายุเพียงหกพรรษาเท่านั้น ยังไม่ประสีประสา จำต้องได้รับการชี้แนะสั่งสอนจากท่านราชครูด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่งขอรับ"

* ผิน เป็นตำแหน่งพระสนมเอก ซึ่งฮ่องเต้สามารถแต่งตั้ง 'ผิน' ได้ 6 คน โดยแต่ละคนจะมีบ่าวรับใช้ประจำกายเป็นขันที 8 คนและนางกำนัล 6 คน

** กงกง เป็นคำที่ใช้เรียกชายสูงวัย ในสมัยโบราณเป็นคำเรียกขันทีอาวุโส

*** เพย เป็นตำแหน่งพระชายาในฮ่องเต้ ตำแหน่งต่ำกว่าก๊วยเพย ซึ่งฮ่องเต้สามารถแต่งตั้ง 'เพย' ได้ 4 คน โดยแต่ละคนจะมีบ่าวรับใช้ประจำกายเป็นขันที 10 คนและนางกำนัล 6 คน

ระหว่างที่หยวนกงงพุดอยู่นั้น องค์รักษ์ที่อยู่ข้างๆ ก็ดึงตัวเด็กร่างท้วมในอาภรณ์หุหุราคนหนึ่งออกมาจากกลุ่มสนมชายาแล้วโยนไปตรงหน้าเว่ยเหลิ่งเหยา

องค์ชายสิบหกเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยเพื่омองบุรุษผู้นำเกรงขามที่อยู่เบื้องหน้าตน ครั้นสบนัยน์ตาเยียบเย็นราวน้ำแข็งคุณั้นเขาก็จำได้ว่าอีกฝ่ายบุกเข้าไปในประตูวังเมื่อตอนพลบค่ำ แล้วพินสั้งหารเสด็จพ้ออย่างโหดร้ายเลือดเย็นในดาบเดี่ยว จึงสะดุ้งเหือกตกใจกลัวจนตัวสั่นราวกับลูกนกโดยพลัน รีบหันไปทางกลุ่มคนพวกนั้นพร้อมกับตะโกนเสียงดังลั่น "ท่านแม่ ช่วยข้าด้วย!"

หลังร้องเรียกออกไปเพียงครั้งเดียวก็หมดสติไปทันที

หนังสือเห็นโรคของตนต้องทุกข์ทรมานเช่นนี้ก็รวบรวมความกล้าขึ้นมา ถึงอย่างไรนางก็เป็นพระชายาที่ได้รับความรักใคร่โปรดปรานจากฮ่องเต้พระองค์ก่อนมาหลายปี อีกทั้งบิดาของนางก็คือเสนาบดีทรงแห่งกรมปกครองซึ่งเป็นขุนนางระดับสูง สตรีสูงศักดิ์จากตระกูลขุนนางที่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างมีเกียรติมาตลอด ยามเผชิญหน้ากับขุนนางกบฏผู้ซึ่งสังหารราชันแห่งแคว้น ความเย่อหยิ่งที่นางมีก็ลดลงไปหลายส่วน "ทะ...ท่านราชครูเว่ย เขาเป็นเพียงเด็กคนหนึ่ง หากท่านมีอะไรก็มาลงที่ข้าดีกว่า เห็นแก่ที่บิดาของข้ามีความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับท่านราชครูท่าน...ก็เห็นแก่หน้าของเขา ละเว้นจี้เออร์ของข้าด้วยเถิด..."

เว่ยเหลิ่งเหยาเอนกายมองใบหน้าที่เป็นน้ำตาของหนังสือที่งดงามประหนึ่งดอกฝูหรง* ต้องน้ำค้าง ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงเอ่ยขึ้นว่า "สกุลหรงของพวกเจ้าอาศัยความโปรดปรานของฮ่องเต้รืดนาทาเร้นราษฎรตาม

* ฝูหรง หมายถึงพุดตาน

อำเภोज ล่องลงให้ฮ่องเต้ทรงลุ่มหลง ทำให้ราชสำนักงุ่นวายไร้ระเบียบ พอคิดดูแล้วข้าควรเห็นแก่หน้าผู้อาวุโสทรงสักหน่อยจริงๆ ในเมื่อเขาได้ ลาโลกนี้ไปด้วยอาการเจ็บป่วยเฉียบพลันที่จวนของตนเองก่อนหน้านั้นแล้ว พวกเจ้าที่เป็นบุตรหลานก็สมควรจะไปอยู่เป็นเพื่อนท่านผู้เฒ่า"

ทันทีที่สิ้นเสียงหญิงเพยก็รีดร้องอย่างคลุ้มคลั่ง เดิมทีนางคิดว่า บิดาจะเป็นทางรอดสุดท้ายของตน แต่กลับคิดไม่ถึงว่าเมื่อสถานการณ์ ในวังเปลี่ยนไป ครอบครัวฝั่งบิดาของตนก็ประสบกับเคราะห์ร้ายกะทันหัน เห็นทีเว่ยเหล่งเหยาผู้นี้คงรู้มานานแล้วว่าบิดาของนางเคยวางแผนคิดร้าย ต่อเขา เจ้าขุนนางกบฏที่ใจจัดใจดำผู้นี้ไม่มีทางละเว้นนางกับฉีเอ๋อร์ เป็นแน่แท้เสียแล้ว...

หญิงเพยรู้สึกสิ้นหวัง ยอมรับชะตากรรมแต่โดยดี นางลุกขึ้นยืนแล้ว โผเข้าไปหาเว่ยเหล่งเหยาพร้อมกันด่าอย่างบ้าคลั่ง

น่าเสียดายที่ยังไม่ทันที่นางจะเข้าไปถึงตัวเว่ยเหล่งเหยา องครักษ์ ที่อยู่ข้างกายก็ชักดาบออกมาและแทงสวนเข้าไปก่อนแล้ว หญิงสาว ผู้เคยได้ชื่อว่างดงามเหนือผู้ใดในตำหนักในซักระตูอยู่สองสามครั้งก่อน จะล้มลงจมน้ำเลือดทันที

ไม่ทันไรความขึ้นและตรงหว่างขาของบรรดาгүйเฮริน* ในท้องพระโรง ก็ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ กลิ่นปัสสาวะที่โชยมานั้นทำให้เหล่า องครักษ์ซึ่งรีบุดเข้าไปในท้องพระโรงอดขมวดคิ้วเล็กน้อยไม่ได้ บรรดา สนมชายาที่ได้รับการปรนเปรอจนเคยชินหลายคนต่างตกใจกลัวจน เป็นลมหมดสติไปอีกแล้ว

"ฮ่องเต้พระองค์ก่อนเสด็จสวรรคตด้วยพระอาการประชวร แต่

* гүйเฮริน เป็นตำแหน่งพระสนมในฮ่องเต้ ระดับต่ำกว่าพระสนมชั้น 'ผิน' ซึ่งฮ่องเต้สามารถแต่งตั้ง 'гүйเฮริน' ได้นับไม่ถ้วน โดยแต่ละคนจะมีบำรับใช้ประจำกายเป็นชั้นที่ 4 คนและนางกำนัล 4 คน

จนใจที่หมิงเจี้ยนฮ่องเต้ผู้ซึ่งเป็นปฐมฮ่องเต้สถาปนาราชวงศ์ต้าเว่ย มองการณ์ไกลอย่างเฉียบแหลม พระองค์ได้แต่งตั้งเชื้อพระวงศ์สกุลเนี่ย ไปเป็นอ๋องปกครองดินแดนศักดิ์ดินนาในพื้นที่ต่างๆ ท่านฮ่องเต้ผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ทั้งหลายพวกนี้ต่างก็มีกองกำลังเป็นของตนเอง หากการเปลี่ยนแปลงราชวงศ์เกิดขึ้นอย่างกะทันหันและเป็นคนสกุลอื่นขึ้นปกครอง เกรงแต่ว่าจะทำให้บรรดาฮ่องเต้ผู้ทะเยอทะยานพวกนี้ใช้เป็นข้ออ้างในการลุกฮือก่อกบฏเอาได้

ราชครูเว่ยต้องการฝึกฝนฮ่องเต้ผู้น้อยพระองค์หนึ่งไว้เป็นหุ่นเชิดรอเมื่อถึงจังหวะเวลาอันสมควรค่อยเข้าไปแทนที่อีกฝ่ายโดยสะดวกราบรื่น

พอคิดดังนี้หยวนกงกลับเป็นคนแนะนำหลานของศัตรูตัวฉกาจของราชครูเว่ยให้แก่เจ้าตัวโดยแท้ เขานี้ช่างโง่เง่าจนอยากเอาศีรษะชนเสาในห้องพระโรงตายไปเสียให้รู้แล้วรู้รอด

ยังไม่ทันที่หยวนกงจะปาดเหงื่อเย็นของตนออกไป ราชครูเว่ยก็บีบคางของ 'เนี่ยซิงหลิน' โอรสองค์ที่สิบสี่ของฮ่องเต้พระองค์ก่อนซึ่งนั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ อย่างเสียบๆ ไว้แล้ว หลังจากที่เขาหรีตามองประเมินอีกฝ่ายก็เอ่ยขึ้นว่า "ได้ยินว่าเขาเป็นคนหย่อนสมรรถภาพ"

หยวนกงงงสงสัยโหยง คิดไม่ถึงว่าราชครูเว่ยจะรู้เรื่องราวที่เป็นความลับเทือกนี้ของตำหนักในด้วย เห็นที่ราชครูเว่ยคงเล็งตัวเลือกผู้ที่เหมาะสมจะเป็นหุ่นเชิดไว้นานแล้ว หยวนกงจึงรีบตอบเสียงแหลมว่า "เรียนท่านราชครู ผู้น้อยได้ยินพวกนางกำนัลในวังที่ดูแลเรื่องส่วนตัวของบรรดาองค์ชายทั้งหลายพูดว่าองค์ชายสิบสี่...ใช้การไม่ได้อย่างแท้จริงขอรับ"

หลังจากที่เว่ยเหลิ่งเหยาเอ่ยประโยคนั้นออกไป สายตาอันเฉียบคมของเขาก็สังเกตเห็นว่าร่างขององค์ชายสิบสี่ที่สงบเยือกเย็นไม่สะทกสะท้านมาโดยตลอดในที่สุดก็สั่นเทาเล็กน้อย...

น่าสนใจดี ดูไปแล้วการทำลายศักดิ์ศรีของเจ้าเด็กหนุ่มผู้นี้ต่อหน้าธารกำนัลจะทำให้อีกฝ่ายเศร้าใจยิ่งกว่าการสวรรคตอันน่าสลดใจของฮ่องเต้ผู้เป็นบิดาของเจ้าตัวเสียอีก...

หากมิใช่เพราะตั้งใจเลือกคนไร้ความสามารถในการสืบสกุลเพื่อปิดปากเหล่าบรรดาขุนนางแล้วละก็ เว่ยเหลิ่งเหยาเองก็คิดจะปลดทางเกวของเจ้าเด็กหนุ่มนี้ออกเสีย แล้วแสดงความซาบซึ้งชื่นชมกับส่วนที่ไม่อาจผกผันงำนั้นของอีกฝ่ายให้สาแก่ใจ

"องค์ชายที่ไม่เป็นที่โปรดปรานมาเป็นเวลานาน ไม่มีมารดาคอยปกป้องคุ้มครอง ความเย่อหยิ่งทะนงตนออกจะน้อยไปสักหน่อย แต่ถือว่าเป็นโชคดีของราษฎรต้าเว่ย..." เสียงทุ้มของเว่ยเหลิ่งเหยาดังก้องกังวานไปทั่วท้องพระโรง

ระหว่างที่พูดนั้นร่างผอมบางของเด็กหนุ่มก็ถูกเว่ยเหลิ่งเหยาผู้แข็งแกร่งยกลอยขึ้นมาด้วยมือข้างเดียว

"แต่ตั้งองค์ชายสิบสี่ 'เนี่ยซิงหลิน' ขึ้นเป็นฮ่องเต้พระองค์ใหม่แห่งต้าเว่ย" คำพูดที่ตั้งกึกก้องทรงพลังประโยคนี้นี้เป็นการจับเด็กหนุ่มผู้อ่อนแอวัยสิบห้าดอกตะบู่ประทับบัลลังก์ฮ่องเต้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

จากนั้นในห้องพระโรงก็เกิดความโกลาหลวุ่นวายขึ้นอีกครั้ง องค์ชายทั้งหมดที่เกิดกับสนมชายาถูกกักบริเวณในตำหนักข้าง ส่วนคนที่เหลือทั้งหมดถูกส่งไปขังในตำหนักเย็น ซึ่งต่อจากนี้ไปจะไม่มีวันได้เห็นแสงตะวันอีกเลย

เด็กหนุ่มที่ถูกข้ารับใช้พาตัวกลับไปยังตำหนักบรรทมของฮ่องเต๋เพื่อพักผ่อนอดทนหายใจเบาๆ เฮือกหนึ่งไม่ได้เมื่อได้ยินเสียงร้องไห้คร่ำครวญอยู่ด้านหลัง

เวลานี้เป็นช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วง เมื่อมองดูใบไม้ที่ร่วงหล่นอยู่ข้างตำหนักก็ทำให้คนรู้สึกสลดหดหู่ใจ เดิมทีเข้าใจว่าตนเองได้รับความทุกข์ทรมานในวังแห่งนี้จนถึงที่สุดแล้วเสียอีก ถึงแม้ตนจะไม่อาจหลบหนีออกไปจากตำหนักลึกในพระราชวังอันใหญ่โตแห่งนี้ได้ในเร็ววัน ทว่าอย่างน้อยในที่สุดก็สามารถตายไปพร้อมกับทุกคนได้ แต่ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าตนเองต้องกลายเป็นหุ่นเชิดไปเสียนี้ การใช้ชีวิตเยี่ยงนี้ช่างยากเย็นแสนเข็ญจริงๆ ทำได้เพียงคอยดูอารมณ์ของท่านราชครูเท่านั้น วันใดที่เขาสนใจแล้วคงออกคำสั่งเดียวว่า 'ถึงเวลาที่ฮ่องเต๋สมควรเสด็จไปตามทางได้แล้วพะยะค่ะ'

อากาศสดชื่นเย็นสบายเช่นนี้กลับเป็นวันตายของตนเสียนี้

แต่ถึงอย่างไรตอนนี้ก็มีชีวิตรอดมาได้ชั่วคราว เพียงแต่ต่อไปในวันหน้า...จะใช้วิธีการอย่างไรเพื่อรับมือดี

จนกระทั่งกลับมาถึงตำหนักบรรทมในที่สุด เนี่ยซิงหลินก็ใจชื้นขึ้นมาเล็กน้อยเมื่อพบว่า 'อันเจียวเออร์' นางกำนัลซึ่งปรนนิบัติรับใช้ตนมาโดยตลอดตั้งแต่เด็กก็ถูกพาตัวเข้ามาในตำหนักด้วยเช่นกัน

บรรดาขันทีและนางกำนัลในวังล้วนกระจำงแจ้งดีว่าราชวงศ์ต้าเวย์นี้ถูกโค่นล้มลงอย่างสิ้นเชิงแล้ว ฮ่องเต๋พระองค์ใหม่ที่เพิ่งแต่งตั้งวันนี้ก็เป็นเพียงเครื่องประดับเท่านั้น พวกเขาเหล่านั้นต่างก็ไม่แยแสที่จะต้อนรับหักทลายเขา

จนกระทั่งเหล่าข้ารับใช้โน้มน้าวจนถอยออกไปกันหมดแล้ว

อันเจียวเออร์จึงลดผ้ามาบนหน้าหน้าบนแท่นบรรทมลง ก่อนถามขึ้นด้วยความ
ความเป็นห่วงเป็นใย "องค์ชาย พระองค์...ทรงไม่ถูกจับได้กระมังเพคะ"

ในเวลานี้เนี่ยซิงหลินองค์ชายสิบสี่ถึงได้ถอนหายใจด้วยความโล่งอก
เขาค่อยๆ เปลื้องอาภรณ์ของตนเองออกพลางมองดูสีหน้าเคร่งเครียด
ของอันเจียวเออร์ พร้อมกับปลอบประโลมด้วยรอยยิ้ม "โชคดียี่ที่ก่อนหน้านี้
จะถูกจับตัวไปยังท้องพระโรงข้าไม่ได้ดื่มน้ำมากเกินไป ข้างตัวข้ามีคน
ปัสสาวะราดจนเปียกและเป็นวงกว้างเลยละ แม้แต่เสด็จพี่หกที่ยามปกติ
เคร่งครัดถือตัวก็ดูเหมือนจะปล่อยออกมาหลายครั้ง เกือบทำเสียคลุม
ของข้าเปียกไปด้วยแล้ว ดีที่ตรงเป้าทางเกงของข้าแห้งสนิท ไม่อย่างนั้น
คงได้ถูกชำระไว้ที่อยู่นอกจ้บไปเปลี่ยนกางเกงแน่ ขึ้นเป็นอย่างนั้น
คงได้กลายเป็นเรื่องใหญ่"

อันเจียวเออร์เห็นเจ้านายของตนยังคงไม่อนุราทรร้อนใจแม้จะเกิด
เหตุการณ์พลิกผันเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงเช่นนี้ก็อดทอดถอนใจไม่ได้
ก่อนกล่าวขึ้นว่า "นี่เป็นเมล็ดพันธุ์แห่งบาปกรรมที่ได้หว่านไว้โดยแท้
ผลของกรรมจึงตามมาไม่หยุดหย่อน ความคิดชั่ววูบของลิฉินในตอนนั้น
ช่างทำร้ายองค์ชายจริงๆ เลยนะเพคะ..."

เนี่ยซิงหลินในยามนี้กำลังถอดเสื้อคลุมชั้นนอกและปลดเสื้อบนวม
ออกอยู่ เผยให้เห็นรูปร่างบอบบางของเขา ถึงแม้จะผอมแห้งไปสักหน่อย
แต่ขอเพียงเป็นคนที่ตาไวสักนิดย่อมสังเกตเห็นความผิดปกติบนหน้าอก
ที่นูนออกมาเล็กน้อยได้ทันที...นี่เป็นองค์ชายที่ใดกัน เห็นชัดๆ ว่าเป็น
องค์หญิงที่ยังไม่เจริญวัยเต็มที่ต่างหากเล่า

อันเจียวเออร์ถอนหายใจอีกครั้ง "ตอนที่ยังเด็กก็ปิดบังง่ายอยู่หรอก
เพคะ เป็นชายหรือหญิงก็ยากแยกแยะได้ แต่ตอนนี้เริ่มเจริญชันษาขึ้น

แล้ว จะปิดบังต่อไปได้อย่างไรกัน"

เนี่ยชิงหลินเปลี่ยนมาสวมชุดนอน เมื่อมองดูสีหน้าเศร้าหมองของ อันเฉียวเอ๋อร์แล้วนางก็พูดพลางยิ้มน้อยๆ "บรรดาท่านอาทั้งหลายของข้า พวกนั้นล้วนเป็นพวกเรื่องมากหาเรื่องวุ่นวายได้อยู่ร่ำไปทั้งสิ้น ราชครูเว่ยผู้นั้นมีเรื่องสำคัญต้องจัดการมากมายเพื่อให้ได้หลักฐานอย่างสงบสุขสันติ เขาเจียดเวลามาแยกแยะความจริงแท้หรือปลอมของข้าไม่ได้หรอก แต่ว่า นับแต่นี้ไปทั้งเจ้าและข้าจะถูกจับวางตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ในห้องโถงแห่งนี้ พวกเราจำต้องระมัดระวังคำพูดและการกระทำให้มากยิ่งขึ้น จำให้ขึ้นใจ เป็นพอว่าราชครูเว่ยผู้นั้นต่างหากที่เป็นเจ้านายที่แท้จริงของวังแห่งนี้ เวลาอยู่ต่อหน้าเขาต้องอ่อนน้อมเคารพนบนอบเชื่อฟัง อย่าคิดว่าตนเองเป็นโอรสสวรรค์ราชันมังกรจริง ๆ แล้วผูกใจเจ็บพยายามหาสาเหตุแค้นศัตรูที่ทำลายบ้านเมืองและครอบครัวเป็นอันขาด"

อันเฉียวเอ๋อร์พยักหน้าหงิกๆ ตอนนี้นางใกล้จะถึงวัยสามสิบปี นับว่าอยู่ในวังมาครึ่งค่อนชีวิตแล้ว เหตุผลมากมายในเรื่องนี้นางจะไม่เข้าใจได้อย่างไรกัน เดิมทีนี่ก็เป็นสิ่งที่นางอยากกำชับ 'องค์ชายสิบสี่' อยู่พอดี แต่ตอนนี้ชะรอยว่าเด็กสาวผู้นี้ได้เข้าใจเรื่องนี้อย่างถ่องแท้ดีแล้ว

เฮ้อ หากทายาทเพียงคนเดียวที่ลี้ฉินหลงเหลือไว้เป็นเด็กชายจริงๆ เขาคงจะเป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลาส่งงามมีความกล้าหาญเอาการทีเดียว!

แต่โชคชะตาที่ชอบเล่นตลกกับคนเสียนี้กระไร เพียงก้าวแรกที่เดิน ผิดพลาดก็ต้องพลอยตามน้ำ และถูกบีบบังคับกลายๆ ให้เดินมาจนถึงจุดนี้... ครั้นนึกถึงราชครูเว่ยมือสังหารจิตใจโหดเหี้ยมที่แสนทะเยอทะยานฆ่าคน เป็นว่าเล่นผู้นั้นแล้ว อันเฉียวเอ๋อร์ก็นึกถึงเพียงว่าหนทางในภายภาคหน้า ของเจ้านายตัวน้อยของตนนั้นช่างเลือนรางเหลือเกิน เจ้าใจผู้นั้นจะ

ปล่อยให้อ่องได้ประทับบนบัลลังก์ม้งกรจนเติบโตใหญ่พอปกครองบ้านเมือง
ได้อย่างนั้นหรือ

ลองนับดูคร่าวๆ อีกเพียงหนึ่งปีเท่านั้นฮ้องเต็กก็จะมีอายุสิบหกพรรษา
เข้าสู่วัยผู้ใหญ่ เกรงว่ายังไม่ทันถึงวันเกิดปีที่สิบหก สุราพิษจอกหนึ่งจะถูก
ถวายมาให้ก่อนกระมัง...

ชีวิตของเด็กสาวผู้นี้...ล้วนไม่เคยเป็นของนางเองมาแต่ไหนแต่ไร
แล้ว!

ปล่อยไป

2

พิธีสืบทอดราชบัลลังก์ฮ่องเต้พระองค์ใหม่ของราชวงศ์ต้าเว่ย นับแต่อดีตไม่เคยมีสภาพเอนเออนาน่าสังเวชใจถึงเพียงนี้มาก่อน

หยวนกงกยีนอยู่บนแท่นสูง กระแอมในลำคออ่านสิ่งที่เรียกว่า 'พระราชโองการก่อนสวรรคต' ของฮ่องเต้พระองค์ก่อน ขุนนางขุนนางนับร้อยที่อยู่เบื้องล่างต่างพากันก้มศีรษะฟังคำสั่งเสียสุดท้ายของฮ่องเต้พระองค์ก่อน และค้อมศีรษะคำนับต่อฮ่องเต้พระองค์ใหม่

เนี่ยชิงหลินสวมพระมาลาซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของฮ่องเต้ผู้ครองแคว้นที่มีอำนาจสูงสุด ร่างบอบบางในเสื้อคลุมมังกรตัวใหญ่เทอะทะไม่พอดีกับรูปร่าง พอนั่งอยู่คนเดียวบนบัลลังก์มังกรตัวใหญ่โตแล้วช่างถ่ายทอดความรู้สึกอันโดดเดี่ยวได้อย่างเต็มเปี่ยม

การบอกว่าตัดอาภรณ์ไม่ทันและไม่พอดีตัว ทำให้ฮ่องเต้แห่งต้าเว่ย พระองค์ใหม่ดูเหมือนตราศึ้นนั้นก็ออกจะไม่ยุติธรรมอยู่สักหน่อย

สิ่งสำคัญที่สุดที่ขับให้ภาพของฮ่องเต้พระองค์ใหม่ดูเด่นชัดขึ้น แท้จริงแล้วคือเก้าอี้สีทองหรูหราที่อยู่ถัดจากบัลลังก์มังกรนั้นต่างหากเล่า เก้าอี้ทั้งตัวตกแต่งประดับประดาด้วยไข่มุกเม็ดใหญ่ปานดวงตามังกร อีกทั้งด้านหลังเก้าอี้ยังมีมังกรวารีขดตัววาดลวดลายพลิ้วไหวในสายน้ำ ที่ถักทอเป็นเกลียวคลื่นด้วยดินทอง

นี่คือนั่งของราชครูเว่ย

แม้มังกรวารีจะไม่มีเขา แต่หลังจากผ่านไปพันปีมันจะกลายเป็น มังกรที่มีสองเขาครบทสมบุรณ์ โดยเฉพาะมังกรวารีชั่วร้ายที่มีฟันและ กรงเล็บแหลมคมนั้นยังมีพลังทำลายรุนแรงมาก ต่อให้เป็นมังกรแท้ๆ ก็ยังถูกฆ่าและกลืนกินโดยสัตว์ประหลาดชั่วร้ายตัวนี้ได้

อย่างน้อยที่สุดเนี่ยชิงหลินมังกรที่แท้จริงตัวนี้ก็ถูกอำนาจชั่วร้าย เข้าครอบงำจนกลายเป็นไส้เดือนไปอย่างสมบูรณ์แล้ว นางต้องสวม พระมาลาหนักสามชั้น* บนศีรษะ สวมเสื้อคลุมมังกรประหนึ่งห่อหุ้มตัว ด้วยถุงกระสอบ นั่งตัวตรงแห่เนืวตาปรี๊ด ทุ่มเททำตนเป็นเครื่องประดับ ที่ดีสนองหน้าที่อย่างซื่อสัตย์สุดความสามารถ

เมื่อนึกย้อนไปถึงอารมณ์ฉุนเฉียวของฮ่องเต้พระองค์ก่อนในยาม ร่วมประชุมเข้าของราชสำนัก ชุนนางใหญ่ที่มีความเห็นแตกต่างกัน สามารถถกเถียงกันเสียงดังลั่นในราชสำนักได้ด้วยซ้ำ

แต่ตอนนี้ฮ่องเต้พระองค์ก่อนสวรรคตอย่างลึกลับกะทันหัน ในชั่วข้ามคืน องค์ชายที่อายุน้อยและไม่เป็นที่โปรดปรานเช่นนี้กลับได้ ขึ้นครองบัลลังก์ เสาหลักของราชสำนักต่างพร้อมใจกันแสดงให้เห็นถึงความสมานฉันท์ กรูกันเข้ามาแสดงความเคารพต่อผู้ขึ้นครองบัลลังก์

* ซั่ง (ซั่งซิน) หรือจิน เป็นหน่วยชั่งของจีน มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัมและยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

คนใหม่อย่างหาได้ยาก

กระนั้นคนที่มีความรู้ดีว่าระหว่างเก้าอี้สองตัวข้างบนที่พวกเขาคุกเข่าให้อยู่ นั้น พวกเขาคำนับใครกันแน่

หากยังไม่แจ่มแจ้งอีกก็ลองมองดูใบหน้าของพวกพ้องข้างๆ ที่เปลี่ยนไปแล้วว่าครึ่ง จากนั้นก็ลองไตร่ตรองให้ละเอียดถึงจุดจบของขุนนางใหญ่ที่หายตัวไปพวกนั้นดู แล้วการโค้งคำนับจะยิ่งสุภาพอ่อนน้อมมากขึ้นไปอีก

เว่ยเหลียงเหยาก็คือวีรบุรุษผู้ฉลาดแกมโกงประเภทหนึ่งที่ชั่วร้ายอันดุเดือดจัดการอย่างรวดเร็วฉับไว 'เสาหลัก' เช่นนี้หนึ่งร้อยปีถึงจะพบเห็นได้สักคนจริงๆ

พอคิดดังนี้เนี่ยชิงหลินก็อดลอบหันไปมองคนที่นั่งอยู่ข้างๆ ตนผู้นั้นไม่ได้

และไม่แปลกใจเลยที่มีคนขนานนามเขาว่า 'บุรุษรูปงามอันดับหนึ่งแห่งต้าเว่ย' ด้วยรูปโฉมที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์กอรปกับรูปร่างสูงโปร่งสง่างามในชุดคลุมราชสำนักพื้นดำขลิบทอง คนที่ไม่รู้เรื่องราวอันใดไม่แน่ว่าอาจแอบรำพึงออกมาก็ได้ว่า 'ช่างงดงามราวกับภาพวาดเทพเซียนโดยแท้!'

บุรุษควรมีลักษณะเช่นนี้ ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างหน้าตา สติปัญญา และจิตใจอันโหดเหี้ยม เขาล้วนมีครบถ้วนอย่างไม่ขาดตกบกพร่องช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ

เสด็จพ่อผู้ยโสโอหังของนางโฉนตอนั้นถึงได้มีตาแต่ไร้แววไปได้ในบรรดาผู้เข้าสอบเต็มท้องพระโรงถึงได้เลือก 'เสาหลัก' เช่นนี้มาได้

เห็นทีว่าเรื่องราวอันน่าทึ่งของ 'บัวเล่อกับม้าพันหลี่'* กับชะตาชีวิต

* บัวเล่ เป็นบุคคลในตำนานของจีนโบราณ มีชื่อเสียงด้านความสามารถในการมองเห็นคุณสมบัติของม้า และตระหนักถึงศักยภาพของม้า ในขณะที่คนอื่นมองไม่เห็น ส่วน 'ม้าพันหลี่' หมายถึงม้าปราดเปรียวฝีเท้าดีวิ่งได้ระยะทางไกลกว่าม้าตัวอื่นๆ โดยไม่เหน็ดเหนื่อย ส่วนนวน 'บัวเล่อกับม้าพันหลี่' จึงใช้อุปมาถึงคนที่มีความสามารถในการวิเคราะห์แยกแยะคนเก่ง คนดีมีความสามารถ

อันเศร้าร้ายทนของ 'หมาป่าแห่งจางซาน'* อยู่ห่างกันเพียงหนึ่งก้าวเท่านั้น!
 ขณะที่กำลังคิดอะไรฟุ้งซ่านอยู่นั้น เสียงแหลมของหยวนกงกึ่งที่อยู่
 ข้างๆ ก็ดังขึ้นบาดแก้วหู "ฝ่าบาท...ฝ่าบาท ได้เวลาเสด็จไปสักการะ
 บรรพชนแล้วพะย่ะค่ะ..."

คราวนี้เนี่ยจึงหลินถึงได้ตระหนักว่าสายตาของทุกคนในท้องพระโรง
 ต่างหันมาทางตนไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใด ส่วนเว่ยเหลิ่งเหยาที่เพิ่งถูกแต่งตั้งเป็น
 ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์อย่างเป็นทางการก็กำลังยื่นมือมา ดวงตา
 ของเขาฉายแววเย็นชาขณะมองไปยังฮ่องเต้พระองค์ใหม่ซึ่งนั่งอยู่บน
 บัลลังก์มังกรอย่างเหม่อลอยมาโดยตลอด

ฮ่องเต้ยังเยาว์วัย ว่ากันตามประเพณีปฏิบัติ หลังจากพิธีสวม
 พระมาลาแล้วเขาควรได้รับการประคองจากขุนนางใหญ่ซึ่งเป็นผู้สำเร็จ
 ราชการแทนพระองค์ เดินจงมือนักไปจนถึงศาลบรรพชนในวังหลวง
 เพื่อทำพิธีสักการะบรรพบุรุษ

แต่ขณะที่เว่ยเหลิ่งเหยายื่นมือออกไปทางฮ่องเต้พระองค์ใหม่นั้น
 ฮ่องเต้น้อยกลับทำเป็นมองไม่เห็นเสียอย่างนั้น ปล่อยให้ผู้บงการชีวิต
 ที่น่ากลัวประหนึ่งพญายมยื่นมือออกมาค้ำเตียงต่อหน้าารก้านัล

ทันใดนั้นบางคนท่ามกลางกลุ่มคนเหล่านั้นเริ่มอยู่ไม่สุข แม้พวกเขา
 จำต้องศิโรราบลงชั่วคราวด้วยวิธีการเข้มงวดรุนแรงของเว่ยเหลิ่งเหยา
 กระนั้นพฤติกรรมของอีกฝ่ายที่บุกพระราชวังปลงพระชนม์ฮ่องเต้ก็เป็นที
 ไร้อยู่แก่ใจของทุกคนมาก่อนหน้านี้แล้ว

เดิมทีคิดว่าฮ่องเต้พระองค์ใหม่อ่อนแอไร้สามารถ ชะรอยว่า

* หมาป่าแห่งจางซาน มาจากนิทานสมัยซุนชีวเรื่อง 'คุณชายดงกั๊กกับหมาป่าแห่งจางซาน' โดยคุณชายดงกั๊ก
 ได้ช่วยชีวิตหมาป่าจางซานให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของผู้ล่าสัตว์คนหนึ่ง ทว่าหมาป่าตัวนั้นก็กลับตะครุบตัว
 คุณชายดงกั๊กกินเป็นอาหารเพราะความหิว ส่วนนวน 'หมาป่าแห่งจางซาน' จึงหมายถึงคนเนรคุณที่ย้อนทำร้าย
 ผู้มีพระคุณของตน ตรงกับสำนวนไทยที่ว่า 'ชวานากับงูเห่า'

คงได้แต่ถูกคนเจ้าเล่ห์บังการชักใยเอาเท่านั้น คิดไม่ถึงว่าจะเป็นคน
หยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีเหมือนกัน กล้าทำให้เว่ยเหลิ่งเหยาหน้าม่านอับอาย
ต่อหน้าผู้คนเสียด้วย

วิญญาณของฮ่องเต้พระองค์ก่อนที่อยู่บนสวรรค์คงตายตาหลับแล้ว
น่าเสียดายก็ตรงที่ฮ่องเต้พระองค์ใหม่อายุน้อย นากลัวว่าหลังจาก
การลงดีครั้งนี้แล้วเขาจะต้องถูกโจรชั่วในคราบของครักษ์วางยาพิษ
เสียแล้ว บิดาและบุตรตายตกตามกันไปเช่นนี้ก็พอจะเป็นตัวอย่างรวมไว้
ใน 'ยี่สิบห้ายอดกตัญญู'* ได้ ช่างเป็นเรื่องราวที่น่าจดจำอีกเรื่องหนึ่ง
เลยทีเดียว!

ทว่าเนี่ยชิงหลินกลับหวาดกลัวในใจ นางช่างเสียนิสัยจริงๆ ที่ชอบ
ใจลอยฟุ้งซ่าน เหตุใดถึงได้ใจลอยในเวลาหน้าลี้หน้าขวานเช่นนี้เล่า
พอเห็นเว่ยเหลิ่งเหยาชักมือกลับด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกและเตรียมหันหลัง
เพื่อเดินจากไป นางก็ตะโกนขึ้นในใจอีกครั้ง *ไม่ได้การแล้ว!*

เรื่องที่ว่าเว่ยเหลิ่งเหยาเป็นคนเย็นชานิสัยใจคอคับแคบนั้นทุกคน
ต่างรู้กันดี บัดนี้อยู่ในระหว่างพิธีขึ้นครองบัลลังก์ ขุนนางขุนนางนับร้อย
ล้วนได้รับการฝึกฝนมาอย่างยอดเยี่ยม แต่กลับต้องมาเสียหน้าต่อหน้า
เด็กหนุ่มที่เป็นดั่งไม้ประดับเสียนี้ ความโกรธเกรี้ยวนี้จะรุนแรงถึงเพียงใด

ไม่จำเป็นต้องดูถูกขงามยามดี พรุ่งนี้เป็นวันดีเหมาะแก่การสวรรคต
อย่างแน่นอน!

ดังนั้นโดยไม่รอให้เหล่าขุนนางใหญ่ทุกคนพิจารณาความน่าประทับใจ
ในแง่มุมต่างๆ ของยอดกตัญญูคนที่ยี่สิบห้า ร่างของฮ่องเต้พระองค์ใหม่

* ยี่สิบห้ายอดกตัญญู เป็นสำนวนที่แผลงมาจาก 'ยี่สิบสี่ยอดกตัญญู' ซึ่งเป็นนิทานจีนในสมัยราชวงศ์หยวน บอกเล่าเรื่องราวของบุคคลที่มีความกตัญญูอย่างยิ่งยวดจำนวนทั้งสิ้น 24 คน โดยตัวละครที่ปรากฏมีทั้งที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ พงศาวดาร หรือเป็นเรื่องเล่าเหนือจริงในลักษณะนิทาน

ก็แผ่นแผ่นฉับไวดูจะระยับไปแล้ว

จากนั้นก็เพียงเห็นร่างผอมบางในเสื้อคลุมตัวใหญ่เทอะทะวิ้ง
ทะเล่ทะล่า ก่อนทำตะคุ่ร่างโผล่เข้าไปในอ้อมแขนของเว่ยเหลิ่งเหยา

เว่ยเหลิ่งเหยาเพียงก้มศีรษะลงก็มองเห็นใบหน้าเด็กหมดจดชวนพิศ
กำลังขมวดคิ้วเล็กน้อยพร้อมเอ่ยกับตนด้วยเสียงต่ำว่า "เว่ยโหว* โปรดช้า
หน่อย เรานั่งนานจนขาชาาไปหมด ยังไม่หายชาในเวลาเพียงชั่วครู่..."

นางพุดพลางจึงเข้าไปที่ร่างแข็งแรงทรงพลังของท่านโหวพร้อม
เหยียดขาออกไปด้วยโดยไม่สะทกสะท้าน แล้วถือโอกาสวางมือเล็กๆ
ของตนลงบนฝ่ามือใหญ่ของเขาเสียเลย

การกระทำที่ขาดศักดิ์ศรีของฮ่องเต้พระองค์ใหม่ทำให้บรรดาขุนนาง
ข้าราชการสำนักทั้งหลายที่กำลังรอชมการเผชิญหน้าลงเชิงกันระหว่าง
ฮ่องเต้กับขุนนางต่างผิดหวังมากไปตามๆ กัน

ขณะที่ทุกคนทอดถอนใจในการล่มสลายของตำแหน่งอยู่นั้น พวกเขา
ก็ก้มศีรษะคุกเข่าอย่างหมดท่าลงอีกครั้ง ค่อยๆ เดินตามหลังรถม้าของ
ฮ่องเต้พระองค์ใหม่ไปต้อยๆ

หยวนกงกงปาดเหงื่อเย็นแล้วลอบดูท่านในใจ *เกือบไปแล้วเชียว*
บรรพบุรุษน้อยน่าตาย จากนั้นจึงเงยหน้าขึ้นตะโกนว่า "เคลื่อนขบวนเสด็จ
ไปได้!"

ว่ากันตามหลักแล้วเมื่อฮ่องเต้พระองค์ใหม่ขึ้นรถม้าแล้ว ขุนนาง
ทรงอำนาจผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ควรตามเสด็จ
อยู่ด้านล่างในขบวนด้วย

* โหว เป็นหนึ่งในบรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากชั้นฮ่องของขุนนางจีนสมัยโบราณอันประกอบไปด้วย กง โหว ป้อ
จื่อ หนาน แต่สมัยนี้มีคำเรียกและลำดับแยกย่อยแตกต่างกัน โดยโหวมีศักดิ์รองจาก 'กง' ซึ่งเป็นลำดับ
ชั้นสูงสุด

แต่ด้วยความกล้าหาญไม่เกรงกลัวใครของเสนาบดีกรมพิธีการ
หยวนกงจึงไม่กล้ายื่นคำดำหนิโดยตรงเพื่อขอให้ผู้สำเร็จราชการแทน
พระองค์ลงมาเดินไปกับกลุ่มขุนนางข้าราชการสำนักคนอื่นๆ ด้วย

เว่ยเหลียงเหยาซึ่งนั่งอยู่บนรถม้าอันกว้างขวางใหญ่โตมองดูเด็กหนุ่ม
ร่างเพรียวบางที่อยู่ข้างๆ ตน แล้วเขาก็ประจักษ์อีกครั้งว่าองค์ชายผู้ซึ่ง
ไม่ค่อยโดดเด่นสักเท่าใดนักผู้นี้ไม่กลัวตนเลยจริงๆ

หากเป็นเมื่อก่อนอาจหลงใหลเลอะเลือนไปกับบุคลิกเสน่ห์ที่อ่อนโยน
สง่างามของเขาแล้วก็ว่าได้ แต่ก่อนหน้านี้ไม่กี่วันองค์ชายน้อยของคินี้ได้
ประสบพบเห็นเหตุการณ์ยึดอำนาจนองเลือดในวังหลวง รู้ทั้งรู้ว่าเขาเป็น
คนดัดจริตระแสบดีพ่อกของตนเองแท้ๆ แต่ก็ยังนั่งข้างเขาได้อย่างสบายใจ
เช่นนี้เสียหรือ

ขณะที่ความคิดร้อยแปดพันเก้าวนเวียนอยู่ในใจ เขาก็เอ่ยถาม
เรียบๆ ขึ้นมาประโยคหนึ่งว่า "ดูเหมือนว่าฝ่าบาทจะทรงไม่กลัวกระหม่อม
เลยนะพะย่ะค่ะ!"

3

เนี่ยชิงหลินได้ยินคำพูดเช่นนี้จึงเงยหน้าขึ้นเหลือบมองสีหน้าเย็นชา เข้มงวดของเว่ยเหลิ่งเหยาปราดหนึ่ง นางลิ่งเลอยู่ชั่วขณะ พยายามประเมินความนัยที่ซ่อนอยู่ในคำพูดของอีกฝ่าย ก่อนตอบอย่างระมัดระวังว่า "เราสุขภาพไม่ดีมาตั้งแต่เด็ก เลยเข้าเรียนล่าช้าอยู่บ้าง เมื่อเทียบกับเสด็จพี่คนอื่นๆ ตอนที่ท่านแม่ยังมีชีวิตอยู่ก็เคยตำหนิเราอยู่เนืองๆ ว่าประพฤติไม่เหมาะสมต่อผู้อื่น หากเรากระทำสิ่งใดที่เป็น การเสียมารยาทลงไป ขอเว่ยโหวได้โปรดชี้แนะด้วยโดยไม่ต้องคำนึงถึง มารยาทระหว่างฮ่องเต้กับขุนนาง ต่อไปเราจะใส่ใจและระมัดระวังให้มากขึ้น"

ไม่รู้ด้วยเหตุใดเสียงเด็กหนุ่มซึ่งออกจะแหบแห้งกลับเจือด้วยน้ำเสียง ไพเราะอ่อนหวานแบบเด็กๆ เขาพูดด้วยสำเนียงของคนเมืองหลวงที่ ฟังแล้วติดจะแข็งๆ อยู่สักหน่อยก็จริง แต่พอพูดไปเรื่อยๆ กลับมีสำเนียง

พูดภาษาถิ่นอุ* อันนุมนวลอ่อนหวานแถบเจียงหนาน** เจืออยู่ในถ้อยคำพวกนั้นด้วย เมื่อมากระทบโสตประสาทแล้วก็รู้สึกเสนาะหูไปชั่วครู่หนึ่ง

เว่ยเหลิ่งเหยาขมวดคิ้วเล็กน้อย ราชสกุลเนี่ยมักให้กำเนิดเพียงบุรุษรูปร่างสูงใหญ่แข็งแรงมาแต่ไหนแต่ไร ตัวอย่างเช่นฮ่องเต้พระองค์ก่อนที่มีคิ้วดก หนวดเคราหนาครึ้ม รูปร่างล่ำสันบึกบึน ทว่ารูปร่างหน้าตาและลักษณะท่าทางขององค์ชายสิบสี่กลับละม้ายคล้ายคลึงกับสืมนี่ซึ่งมาจากทางเจียงหนานเสียนี้ กอปรกับร่างกายปกเปียกเกิดมาพร้อมกับความบกพร่องของความเป็นบุรุษเพศ อีกทั้งลูกกระเดือกก็ไม่ยื่นออกมาให้เห็นเด่นชัด ลำพังเพียงฟังเสียงอันเป็นเอกลักษณ์นี้ก็แยกไม่ออกแล้วว่าเป็นชายหรือหญิง

เดิมทีคิดว่าเด็กหนุ่มผู้นี้ค่อนข้างเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว เก่งกว่าให้เขาขึ้นเป็นฮ่องเต้อาจสร้างปัญหาในภายภาคหน้าได้ ท้ายที่สุดเจตนาสังหารที่เพิ่งเกิดขึ้นของราชครูเว่ยก็ดับมอดลงด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลอ่อนโยนนี้

ด้วยลักษณะคลุมเครือจะหญิงก็มีไม่ใช่ชายก็ไม่เชิงเช่นนี้ ต่อให้ผลักดันเขาขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุดก็คงเป็นเรื่องยากที่จะครองใจอาณาประชาราษฎร์ได้

ครั้นคิดดังนี้เว่ยเหลิ่งเหยาก็คร้านจะเสียเวลาสนทนาเรื่องเหลวไหลกับเจ้าเด็กไร้ค่าที่ต้องตายอยู่วันยังค่ำผู้ไปอีกต่อไป เขานั่งเด่นเป็นสง่าอยู่บนรถม้าโอโถงในขบวนเสด็จพลางหรีดตาลงเล็กน้อย ท่าทีครุ่นคิดลึกซึ้งจนคาดเดาไม่ถูกว่ากำลังคิดอะไรอยู่

* ภาษาถิ่นอุอันนุมนวลอ่อนหวาน หมายถึงภาษาถิ่นในเมืองซูโจว มณฑลเจียงซู ซึ่งเป็นลักษณะการพูดจาที่ให้ความรู้สึกนุ่มนวลอ่อนโยน

** เจียงหนาน เป็นคำเรียกที่ราบลุ่มแม่น้ำทางด้านใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของมณฑลเจียงซู อันฮุย และทางเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

เนี่ยชิงหลินขดตัวอยู่ในมุมหนึ่งของรถม้า หลังพบทวนความเคร่งเครียดของตนเองอยู่ครู่หนึ่งแล้วเห็นว่าดูไม่สมจริงมาก จึงขดตัวแน่นยิ่งขึ้นไปอีก แสดงท่าทีประหนึ่งน้อมรับการสั่งสอนออกมาให้เห็น

เป็นดังคาด หลังจากแสดงท่าทางระมัดระวังตัวอย่างยิ่งยวด พิธีเซ่นไหว้บรรพบุรุษก็ดำเนินไปอย่างราบรื่นเต็มที

โดยปกติหลังจากประกอบพิธีเซ่นไหว้แล้ว ขุนนางทั้งหลายมักนำอาหารและเนื้อสัตว์ในพิธีเซ่นไหว้มาแบ่งปันกันอย่างกระตือรือร้นเพื่อเอากลับบ้านไป

การแบ่งปันอาหารและร่วมถวายพระพรต่อราชวงศ์ถือเป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดเสมอหลังจากการสักการะเซ่นไหว้บรรพบุรุษ

ขุนนางคนโปรดคนใดที่โชคดีกำลังจะมาเยือน ขุนนางคนใดที่กำลังตกต่ำ ขอเพียงมองดูขนาดของชิ้นเนื้อและจำนวนขนมในกล่องอาหารเพียงปราดเดียวก็ประจักษ์แล้ว

ทว่าวันนี้ขุนนางทั้งหลายเหล่านี้พอเสร็จจากการร่วมพิธีอย่างเป็นทางการแล้ว ต่างก็แยกย้ายกันไปคนละทิศคนละทางราวกับผึ้งแตกรัง

น้ำหมึกบนภาพวาดของฮ่องเต้พระองค์ก่อนที่สวรรคตไปอย่างน่าอเนจอนาถยังไม่ทันแห้งดีเลยด้วยซ้ำ! เครื่องเซ่นไหว้บูชาที่วางอยู่เบื้องหน้าภาพวาดอัดแน่นไปด้วยความขุ่นเคืองของผู้คน หารอยว่าการกินอาหารพวกนั้นเข้าไปคงไม่นำมาซึ่งพรอันวยชัยใดๆ เป็นแน่แท้ รังแต่นำมาซึ่งโชคร้ายไปตลอดครึ่งชีวิตที่เหลืออย่างช่วยไม่ได้ต่างหาก

กระนั้นฮ่องเต้พระองค์ใหม่กลับไม่สนใจเรื่องภูติผีเทพเจ้า เอาแต่จับตาดูเนื้ออย่างสีแดงสดมันวาวชิ้นนั้นตั้งนานแล้ว ทันทีที่เสร็จสิ้นพิธี ฮ่องเต้ก็สั่งให้ขันทีน้อยที่อยู่ข้างกายหยิบเนื้อที่ปรุงสุกร้อนๆ และอาหาร

จานร้อนปรุปรุใหม่ นำกลับไปยังตำหนักบรรทมด้วย

ต้องรู้ด้วยว่าช่วงไม่กี่วันมานี้ อาหารของฮ่องเต้พระองค์ใหม่
ค่อนข้างจัดจืดชืดออกไปทางอาหารมังสวิรัตอยู่บ้าง

ไม่ว่าพวกคนครัวในห้องเครื่องต่างไว้ทุกข์ให้กับฮ่องเต้พระองค์
ก่อนหรืออย่างไร รสชาติอาหารถึงทำออกมาไม่ได้เรื่อง ปรุปรุไม่ทั่วถึง
หลังจากกินไปหลายมื้อติดต่อกัน กว่านางจะคิบเจอน้ำอสุจิสักชิ้น
ในจานผักสดก็ช่างยากเย็นแสนเข็ญยิ่งนัก ต้องค่อยๆ ละเลียดเคี้ยว
อย่างอดทนถึงสามารถกลืนลงคอจนหมดเกลี้ยงได้ในเพียงชั่วไม่กี่อึดใจ

เนี่ยชิ่งหลินทอดถอนใจออกมาคราหนึ่ง ฮ่องเต้พระองค์นี้ปลอดภัย
โง่งมใจสูงส่งชายที่ถูกทะเลในตอนที่แรกไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาเจ็บป่วยมีโรคระบาดอยู่นั้น ความปรารถนา
ที่จะชิงดีชิงเด่นของมารดาที่พลอยจิตจางลงไปด้วย ทำให้ชีวิตของนาง
ดีขึ้นมาก ถึงขนาดที่นางสามารถสร้างเตาเล็กๆ สำหรับตนเองไว้ตรง
มุมหนึ่งในลานเล็กๆ ของตำหนักเล็กในพระราชวังด้วย

ประการแรกทำให้การปรุปรุยาต้มให้มารดาเป็นเรื่องสะดวกขึ้น
ไม่จำเป็นต้องทนมองสายตาเหยียบย่ำดูแคลนของข้ารับใช้พวกนั้น
ประการที่สองนางยังสามารถทำอาหารอร่อยๆ บางอย่างที่ถูกปากตนเอง
ได้ด้วย

อันเจียวเออร์เป็นข้ารับใช้ที่ฝืนพามาจากครอบครัวทางฝั่งมารดา
ซึ่งอีกฝ่ายมีฝีมือทำอาหารไม่เลวเลยทีเดียว

ฝืนถือกำเนิดในครอบครัวพ่อค้า ตระกูลฝั่งมารดาของนางมี
หอสุราที่มีชื่อเสียงหลายแห่งในแถบเจียงหนาน ตอนที่ได้รับความ
โปรดปรานจากฮ่องเต้นั้น ไม่มีอาหารการกินใดที่นางไม่ได้ลิ้มลอง

ทุกอย่างรวมทั้งอาหารและข้าวของเครื่องใช้ล้วนพิถีพิถันสมบูรณ์แบบที่สุด

ต่อมาเมื่อความรักใคร่ปรองดองใจดีจางไปจนไม่เหลือแล้ว อย่างอื่นยังพอทนได้ แต่ด้านอาหารการกินนี่สิที่ทนต่อไปไม่ไหวจริงๆ

อุปนิสัยใจคอของเนี่ยซิงหลินไม่เหมือนลีฉินเสียทีเดียว แต่ลิ้นรับรสอันละเอียดอ่อนนี่เป็นสิ่งที่นางได้รับสืบทอดจากมารดาโดยตรง กอปรกับเนี่ยซิงหลินต้องแต่งกายเป็นบุรุษ ลีฉินกลัวว่าบุตรสาวจะกินมากเกินไปและเจริญเติบโตเร็วเกินไปจนเผยให้เห็นทรวดทรงองค์แรกของความเป็นสตรีออกมา ดังนั้นที่ผ่านมาลีฉินจึงอนุญาตให้บุตรสาวกินอาหารเพียงห้านส่วนแค่พออิ่มเท่านั้น

ในเมื่อไม่อาจบรรลุปริมาณอาหารที่กินได้ คุณภาพอาหารอันยอดเยี่ยมจึงเป็นสิ่งล้ำค่าอย่างยิ่งยวด

ถึงแม้เนี่ยซิงหลินมิใช่คนอมทุกข์มาตั้งแต่เกิด แต่นางก็รู้อยู่แก่ใจว่าชีวิตของตนคงไม่ยืนยาวนัก หากจะวัดชีวิตอันแสนสั้นนี้ด้วยอาหารสามมื้อต่อให้เป็นเวลาเพียงหนึ่งปีก็สามารถยืดออกไปได้ยาวพอดูเลยทีเดียว ประหนึ่งดั่งเส้นปะหมียาวอย่างไรอย่างนั้น

ฮ่องเต้น้อยผู้ตัวดีว่าตนเองไม่มีความสามารถเช่นราชครูவேที่จะพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินได้ จึงทำเพียงกินอาหารแต่ละมื้ออย่างจริงจังเท่านั้น ถึงจะสร้างขวัญกำลังใจให้ตนเองเป็นหุ่นเชิดที่ดีได้

ตำหนักบรรทมของฮ่องเต้ในด้านอาหารและเครื่องมือใช้สอยต่างๆ ไม่สะดวกสบายเหมือนแต่ก่อนตอนนางอยู่ที่ตำหนักกวงเอน และที่สำคัญที่สุดก็คือที่นี่ไม่มีเตาขนาดเล็ก

โชคดีที่ฤดูหนาวกำลังจะมาเยือนแล้ว กองงานฝ่ายในได้ส่งเตาถ่าน

มาให้ หากปรับเปลี่ยนเพียงเล็กน้อยก็สามารถนำมาใช้อุ่นอาหารได้ สะดวกดีเลยทีเดียว

วันรุ่งขึ้นหลังการสักการะเช่นไหว้บรรพบุรุษ หิมะแรกของต้นฤดูหนาว ก็ตกลงมา

เนี่ยชิงหลินตื่นแต่เช้า อาบน้ำสวมอาภรณ์อย่างพิถีพิถัน เกล้ามวยผมสวมพระมาลาเรียบร้อยแล้ว นางก็รวบแขนเสื้อขึ้นเพื่อรอขึ้นรถม้าไปร่วมประชมุราชสำนัก แต่หลังจากยืนอยู่สักพักหนึ่งกลับไม่มีที่ท่าว่ารถม้าของฮ่องเต้จากสำนักราชยานจะมาถึง

ต่อมาหลังจากที่อันเจียวเอ๋อร์สั่งให้ขันทันน้อยไปเร่ง ถึงได้มีขันที่อาวโส คนหนึ่งเดินมาอย่างเกียจคร้าน แล้วถ่ายทอดคำสั่งของราชครูเว่ยให้ทราบ โดยบอกว่า "อากาศหนาวและทางลื่น อาจไม่ปลอดภัยต่อพระพลานามัยของฮ่องเต้ได้ ฮ่องเต้จึงไม่จำเป็นต้องเสด็จไปร่วมประชมุราชสำนักแล้ว พระย่ะค่ะ"

นี่แสดงให้เห็นอย่างชัดแจ้งว่าเราไม่เห็นฮ่องเต้พระองค์ใหม่อยู่ในสายตา! หากเปลี่ยนเป็นโอรสที่ต้องค้ออื่นๆ ของฮ่องเต้พระองค์ก่อน คงจะหุดหู่เศร้าหมองอย่างยิ่ง และก่นด่าราชครูเว่ยในความทะเยอทะยานใจคอโหดร้ายเลี้ยงไม่เชื่องของอีกฝ่ายเป็นแน่แท้

แต่เนี่ยชิงหลินกลับไม่สะทกสะท้าน นางผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าทางการออก ถอดพระมาลา เปลี่ยนมาสวมเสื้อบุนวมแบบตัวครึ่งท่อนที่ค่อนข้างเก่า แล้วมานั่งอ่านนิยายอยู่หน้าเตาถ่านแทน

พออ่านถึงตอนยอดบุรุษกับโงมงามกำลังกินขนมไหว้พระจันทร์ และดื่มสุราดอกกุ้ย* ได้แสงจันทร์อยู่นั้น เนี่ยชิงหลินก็เดินไปนอน

* ดอกกุ้ย หมายถึงดอกหอมหมื่นลี้

อ่านหนังสือต่อบนเตียงนุ่มหลังมาน พอขยับตัวจนแผ่นไม้ของเตียง
ลั่นเอี๊ยดอาดนางจึงเงยหน้าขึ้น ฉับพลันก็พบว่าดวงอาทิตย์ได้ลับขอบฟ้า
ทางทิศตะวันตกไปแล้ว จู่ๆ นางก็รู้สึกวาท้องของตนออกจะเบาโหวงอยู่
สักหน่อย

นางจึงเรียกอันเจียวเออร์เข้ามา ให้แลเนื้อค่างคืนก่อนนั้นเป็น
ชิ้นบางๆ แล้วคีบเนื้อจุ่มลงไปไนไหสุราบ่มที่ใช้ในพิธีบวงสรวงเซ่นไหว้
เพื่อหมักเนื้อไว้ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงคีบเนื้อชิ้นบางใส่เข้าไปในหมั่นโถวซึ่ง
หั่นเป็นแผ่นบางๆ แล้วนำมาประกบเข้าด้วยกัน ก่อนจะวางลงบน
จานทองแดงเหนือเตาถ่านเพื่อย่างไฟอ่อนๆ สักพักหนึ่ง กระทั่งหมั่นโถว
ทั้งสองด้านเป็นสีน้ำตาลทอง หมั่นโถวใส่นี้นี้ก็จะกรอบนอกนุ่มใน
สุราบ่มรสชาติกลมกล่อมที่ซึมเข้าไปในเนื้อช่วยให้เนื้อรักษาความชุ่มฉ่ำ
อยู่ในหมั่นโถวได้ พอกัดเบาๆ ไปได้คำหนึ่งไม่เพียงแต่ไม่มีกลิ่นหืนของ
เนื้อค่างคืนเท่านั้น แต่ยังมีรสชาติสดใหม่อร่อยนุ่มละมุนลิ้นติดปาก
อีกด้วย

ขณะที่เฝ้ายิ่งหลินกำลังกินอย่างเอร็ดอร่อยไปได้สองคำ จู่ๆ ชั้นที่
น้อยที่หน้าประตูก็ตะโกนขึ้นด้วยเสียงสั่นเทาว่า "ราชครูเว่ยขอเข้าเฝ้า
พะย่ะค่ะ!"

ยังไม่ต้องหันเสียง ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ก็เลิกมานประตูเดินเข้ามายัง
ตำหนักชั้นใน

ด้านนอกหิมะตกหนัก ชายหนุ่มสวมเสื้อคลุมขนสัตว์สีดำ บนไหล่
ของเขายังมีเกล็ดหิมะตกใส่อยู่หนาเตอะ ความหนาวเหน็บแผ่ซ่านออกมา
ทั่วร่าง ใบหน้าหล่อเหลาเปี่ยมเสน่ห์ของเขาเย็นเยียบราวกับถูกฉาบด้วย
น้ำค้างแข็ง

ในใจราชครูเว่ยเต๋มไปด้วยไฟสุ่มทรวงจากการประชุมราชสำนัก พอเลิกประชุมเขาก็แะมาดูความเคราะห์ร้ายของเจ้าฮ่งเต๋น้อยนี้ เสียหน่อย เดิมทีคิดว่าวันนี้ไม่ปล่อยให้เจ้าเด็กนี้เข้าประชุมราชสำนัก ปานนี้อีกฝ่ายคงหงุดหงิดงุ่นง่านอยู่ในตำหนักเป็นแน่ ไม่คิดเลยว่า พอเข้าไปถึงตำหนักชั้นในกลับได้เห็นฉากที่แตกต่างออกไปจากที่คาดไว้ โดยสิ้นเชิง

เครื่องเรือนอันล้ำค่าในตำหนักชั้นในถูกกองงานฝ่ายในที่เข้าใจ สถานการณ์หรือออกไปก่อนหน้านี้แล้ว ตำหนักชั้นในว่างเปล่าไม่เหลือร่องรอยของความฟุ้งเฟ้อใดที่ฮ่องเต้พระองค์ก่อนทิ้งไว้ให้เห็น แม้แต่เตาถ่านสำหรับให้ความอบอุ่นก็หาใช่ถ่านสีขาวที่ใช้ในวังไม่ กลับเป็นถ่านสีดำที่มีกลิ่นและปล่อยควันโขมง

แต่หุ่นเชิดตัวน้อยนั้นก็ดูพอกพอใจเสียจริง เขานั่งกอดผ้าห่มอยู่บนตั่งนุ่มข้างเตียง ข้างเขามีเตาว่างอยู่ ด้านบนของเตานั้นมีปล่องควันที่ทำขึ้นจากแจกันดอกไม้ทองแดงตัดกันแจกันหลายใบมาประกอบกัน ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นของที่ทำขึ้นเองเพื่อส่งควันดำหนาที่บอกรับไปนอกหน้าต่าง

บนโต๊ะน้ำชาเล็กๆ ข้างตั่งนุ่มมีเมล็ดแตงจานหนึ่งที่เก็บมาจากโต๊ะบูชาเมื่อวานนี้วางอยู่

วันนี้เด็กหนุ่มร่างผอมเพรียวสวมเสื้อคลุมผ้าฝ้ายครึ่งท่อนที่ค่อนข้างเก่า ท่อนล่างสวมกางเกงยาวที่มีสีเทาครึ้มบนของตัวกางเกง สวมรองเท้าขนกระต่ายสีขาวซึ่งปกปิดผ้าเท้าครึ่งหนึ่ง เผยให้เห็นข้อเท้าเปลือยเปล่าทั้งสองข้างที่ขาวราวกับหยกแกะสลัก จนออกจะแสบตาอยู่บ้าง

มีท่าทางหงุดหงิดงุ่นง่านที่ใดกัน แสนจะผ่อนคลายสบายใจเสียเหลือเกิน!

ของเช่นไรวุ้เป็นของอัปมงคลจริง ๆ ด้วย! เพิ่งเอาของเข้าปากก็นำตัวพญายมมาเสียแล้ว เนียชิงหลินไม่คาดคิดว่าราชครูเว่ยจะบุกเข้ามาในตำหนักกะทันหัน นางรีบดึงผ้าห่มมาปิดทรวงอก ปรับลมหายใจเล็กน้อย แล้วยิ้มให้เว่ยเหล่งเหยาพลาบอย่างว่า "ท่านเว่ยโหวกินอะไรมาหรือยัง"

เว่ยเหล่งเหยาปลดเสื้อคลุมขนสัตว์ออกโดยไม่สนใจคำทักทายแบบไม่มีพิธีรีตองของฮ่องเต้พระองค์ใหม่ เขาสาวเท้าไปสองสามก้าวจนเดินไปถึงตั่งนุ้มพลาบมองฮ่องเต้ผู้น้อยที่ยังคงเอนกายอยู่บนตั่งอย่างเย็นชา แล้วพูดด้วยเสียงเรียบๆ ว่า "ฝ่าบาทสำราญพระทัยดีนี้พะยะค่ะ ควรให้ฝั่งซื่อของพระเชษฐาของฝ่าบาทมาเห็นเสียหน่อยว่ากระหม่อมปฏิบัติต่อฝ่าบาทไม่ดีที่ใดกัน"

พูดจบก็โยนฎีกาเล่มหนึ่งใส่หน้าของเนียชิงหลิน

เนียชิงหลินเจ็บแก้มอยู่สักหน่อยจากการถูกฎีกากระแทกใส่ นางค่อยๆ ยึดตัวขึ้นนั่งตรงแล้วลุกขึ้นจากตั่งนุ้ม กระชับเสื้อบนวมแนบตัวให้แน่นขึ้น แล้วหยิบฎีกาขึ้นมากวาดตาอ่านดูสองสามรอบก็เข้าใจความหมายโดยรวมทันที

ฝั่งซื่อของเนียฉูเป็นบุตรชายคนโตที่เกิดจากชายาเอกของพระอนุชาคนที่ห้าของฮ่องเต้พระองค์ก่อน เขาได้รับการสืบทอดบรรดาศักดิ์ต่อบิดา อีกทั้งยังเป็นท่านอ๋องที่ได้รับที่ดินศักดินาใหญ่ที่สุด และมีกองทัพที่แข็งแกร่งที่สุดในบรรดาองค์ชายที่เป็นเชื้อพระวงศ์ด้วยกัน

เนียชิงหลินเคยเห็นหน้าคำตาเนียฉูมาก่อนสองสามครั้งตอน

รวมญาติของตระกูล แต่ฝั่งซื่อตงผู้นี้ไม่น่าจะจำนางได้ว่าคือคนใด

แต่ในฎีกาที่ยื่นมานี้ดูเหมือนว่าเขามีความสนิทสนมแน่นแฟ้นกับฮ่องเต้พระองค์ใหม่เสียเหลือเกิน ความโดยรวมมีอยู่ว่าฮ่องเต้พระองค์ใหม่ได้เขียนสารถึงเขาซึ่งเป็นญาติผู้พี่เป็นการส่วนตัว โดยกล่าวหาราชครูว่าโหดร้ายกดขี่ข่มเหงต่างๆ นานา บัดนี้ราชครูบีบบังคับโอรสสวรรค์เพื่อบงการเหล่าขุนนางผู้สูงศักดิ์ ได้แต่หวังว่าพี่น้องในราชวงศ์ทุกท่านจะรีบกำจัดคนชั่วที่อยู่รอบตัวฮ่องเต้ และช่วยฮ่องเต้พระองค์ใหม่ให้พ้นจากภัยอันตรายโดยเร็วที่สุด

เนียซิงหลินอ่านไปได้ไม่กี่บรรทัดเปลือกตาของนางก็เริ่มกระตุกริกๆ พี่ชายหนอพี่ชาย พวกเราล้วนแซ่เนียเหมือนกัน เหตุใดต้องทำร้ายกันเองด้วยเล่า!

ข้ออ้างนี้ช่างไม่ได้เรื่องเอาเสียเลย ต่อให้นางมีเจตนาขอความช่วยเหลือจากภายนอกเพื่อทวงความชอบธรรมให้สกุลเนีย แต่บัดนี้วังหลวงได้เปลี่ยนเป็นของคนแซ่เว่ยแล้ว เหตุใดต้องพูดถึงการส่งสารไปให้ด้วยในเมื่อลมหายใจของฮ่องเต้พระองค์นี้ยังไม่อาจเล็ดลอดออกนอกตำหนักไปได้เลย

เนียผู้ผู้นี้อาศัยว่าตนมีกำลังทหารและกองทัพม้าที่แข็งแกร่ง ในขณะที่เว่ยเหลิ่งเหยายังไม่สามารถโยกย้ายฮ่องเต้และพวกชนชั้นสูงได้โดยพลการ เนียผู้จึงถือโอกาสปฏิเสธที่จะส่งมอบบรรณาการให้โดยอ้างว่าเจ็บปวดใจไปกับญาติพี่น้องผู้เป็นฮ่องเต้ของตน จากนั้นก็ทุบตีเจ้าหน้าที่ที่ทางราชสำนักส่งตัวมารับของบรรณาการประจำปีจนปางตายแล้วโยนตัวเขาออกไปนอกเมือง

นี่เป็นการแสดงอำนาจให้เว่ยเหลิ่งเหยาเห็นสักคราหนึ่ง คิดจะยึด

ทรัพย์สินของเนียผู้นะหรือ ไม่มีทางเสียหรอก!

เวย์เหลืงเหยาที่รู้ทันความคิดสกปรกอันน่ารังเกียจของเนียผู้เช่นกัน เขาย่อมไม่สนใจสิ่งที่ต้องได้ประโยชน์พระองค์นี้ทำลงไปเป็นธรรมดา

แต่เมื่อเนียผู้เริ่มทำเช่นนี้แล้ว บรรดาอ่องและชนชั้นสูงทั่วทุกหนแห่ง ก็ต้องเอาเป็นเยี่ยงอย่างแน่นอน หากวันนี้เก็บบรรณาการรายปีไม่ได้ ทหารที่ประจำการอยู่ตามชายแดนเมืองหลวงคงต้องหิวโซเป็นแน่แท้

ดินแดนอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ถูกฮ่องเต้แห่งต้าเวย์ผู้ไร้ความสามารถ พระองค์ก่อนทำเสียหายยับเยินไปแล้วกว่าครึ่ง จากนั้นจะเดินหมากที่เพเลียงพล้ำไปแล้วอย่างไรดี หากมิใช่เพราะขุนนางเจ้าเล่ห์มีความสามารถ อยู่บ้าง คงพลิกหมากที่หมดทางสู้ไปแล้วให้ฟื้นขึ้นมาใหม่ไม่ได้จริงๆ

คิดดูแล้วตอนนั้นที่ลงมือสังหารฮ่องเต้ผู้โง่เขลานั้น เขาน่าจะฟันดาบลงไปที่เจ็บบวดอีกสักสองสามฉบับก็ดี ไม่ควรปล่อยให้อีกฝ่ายลงไปเสวยสุขในนรกง่ายๆ เช่นนี้เลย

เมื่อครู่หลังจากเวย์เหลืงเหยาเลิกประชุมราชสำนักแล้วก็ไม่ได้ขึ้นรถม้า กลับสาวเท้าเดินเอื่อยๆ อยู่ในวังมาครึ่งค่อนวัน เขาคิดหาวิธีตอบโต้ได้ตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว ประจวบเหมาะว่าเดินมาถึงตำหนักบรรทมของฮ่องเต้พอดี ไฟโตะคุกรุ่นที่มีต่อฮ่องเต้ผู้โง่เขลาพระองค์ก่อนซึ่งลุ่มอยู่ในอกของเขาจึงระบายใส่โอรสผู้เคราะห์ร้ายได้พอดี ซึ่งก็นับว่าไม่สูญเปล่า เสียทีเดียว

หลังจากเนียซิงหลินกระจ่างในต้นสายปลายเหตุแล้ว นางก็สังเกตเห็นหน้าของเวย์เหลืงเหยาอีกครา รู้แฉใจดีว่าสถานการณ์ในวันนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะรับมือเอาเสียเลย! เมื่อเห็นเวย์เหลืงเหยานั่งลงบนตั่งนุ่มที่นางเอนกายอยู่ก่อนหน้านั้น นางจึงถามขึ้นอีกครั้งอย่างระมัดระวังว่า

"ท่านราชครูหิวหรือยัง อยากลองชิมมันโถวไต้เนื้อที่เพิ่งย่างเสร็จสักหน่อย
หรือไม่"

คาวอย่า

危宮驚夢 1

Wei Gong Jing Meng 1

เชิดรังกมั่งกรซ่อนเงาหงส์ 1

ขวงซังจยาขวง เซียน

Apple a Day แปล

จำนวน 368 หน้า

ราคา 429 บาท

Published originally under the title of 《危宮驚夢》(Wei Gong Jing Meng)

Author © 狂上加狂 (Kuang Shang Jia Kuang)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3427-9

ภาพประกอบ 十七悠 Shi Qi You

ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

เพียงชั่วข้ามคืน... บัลลังก์มังกรเปลี่ยนเจ้าของ!

'เว่ยเหิงเหยา' ราชครูพระราชบุกยิดอำนาจสังหารฮ่องเต้

แล้วพลัดดัน 'เนี่ยซิงหลิน'

องค์ชายที่ไม่สำคัญผู้นิ่งขึ้นเป็นฮ่องเต้หุ่นเชิด

โดยไม่รู้สึกผิดเลยว่า... ฮ่องเต้น้อยคือสตรีที่ปลอมตัวมาทั้งชีวิต!

เนี่ยซิงหลินหวังเพียงมีชีวิตรอด รอวันได้ออกจากวังไปใช้ชีวิตอิสระ

แม้ยามนั้นนางจะอยู่อย่างเจียมเนื้อเจียมตัว ไม่หาเรื่องขัดแย้งกับเขา

แต่ราชครูเว่ยกลับคอยมาวอแวนนางอยู่รำไป...

เขามักจ้องมองนางด้วยแววตาอันลึกล้ำ

บุกเข้ามาในตำหนักบรรทมนอนร่วมเตียง

แม้กระทั่งโอบกอดร่างนางไว้ไววงแขนอย่างไม่ลังเล

นางจะปกปิดความลับไว้ดีอีกนานเพียงใด

เมื่อราชครูผู้นี้ดูจะ... **หลงใหลในฮ่องเต้น้อยเกินเหตุ!**

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
Ins. 02 840 4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก
ISBN 978-616-06-3427-9

9 786160 634279

ราคา 429 บาท